

mig under 1ste Behandling af denne Sag, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde har draget i Tvivl, at der overhovedet kunde være Tale om det, men jeg har blot yttret, at det under Pensionslovens Behandling i Thinget tidligere var bestemt udtalt, at man ikke anfaae Reserveofficererne berettigede til Pension efter Pensionsloven af Januar f. A. Naar engang Armeeargansisationsplanen har fastsat Reglerne for Reserveofficerernes Ansættelse og øvrige Vilkaar, da troer jeg først, at det vil være rette Tid at behandle et særligt Lovforslag om Pensionsberettigelse for Reserveofficererne, men jeg troer ikke, at der nu i denne Paragraph kan være Tale om at give dem Pension efter den almindelige Pensionslov.

§ 3, hvor der tales om de øvrige Reserveofficerer, hedder det i sidste Punktum af første Stykke: „Have de“ — det er Reserveofficererne — „tidligere beklædt noget Embede, der gav Afgang til Pension, og opgivet dette for at tage Krigstjeneste, da have de Ret til Pension efter deres tidligere Embedsindtægter, og den Tid, hvori de have gjort Krigstjeneste, bliver ved Pensionsberegningen at tage i Betragtning, som om de i den havde beklædt det opgivne Embede.“ I Anledning af denne Passus i Lovudkastet er der stillet den Opfordring til mig af flere mig forresten ubekjendte Reserveofficerer, at jeg vilde søge her i Thinget at fremkalde en Udtalelse af Ministeriet om, hvorvidt Personer, der i Krigen havde tjent som Reserveofficerer, og som tidligere havde nydt enten Bartpenge eller Pension, men hvis Bartpenge eller Pension vare ringere end hvad der efter denne Lov ellers kunde tilkomme dem, ansees berettigede til, naar de blive affædigede, da at faae deres Pension bestemt efter denne Lov, naar Resultatet derefter blev gunstigere for dem, end hvis de skulde være nødte til at gaae tilbage paa deres tidligere Bartpenge. Jeg har yttret, at jeg ikke kunde have nogen

Tvivl om, at man jo vilde give dem Pension efter den Beregning, som var den fordeeligste for dem, og at, hvis altsaa deres tidligere Pension var mindre, end den vilde blive efter denne Lov, vilde Bestemmelsen i denne Paragraph ikke komme til Anvendelse paa dem, ligesom heller ikke dette Tilfælde udtrykkeligt er omtalt i denne Paragraph. Da det imidlertid var Bedkommende meget magtpaaliggende at erholde en saadan Udtalelse, har jeg besluttet mig til at see at fremkalde en saadan. Da nu hverken den høitærede Finantsminister eller den høitærede Krigsminister er tilstede, ved jeg ikke, om maaskee den høitagtede Conseilspræsident vil yttre sig i denne Henseende. Mig forekommer Sagen at være aldeles klar, men det vilde dog til de Bedkommendes Beroligelse være ønskeligt, om den høitærede Conseilspræsident vilde yttre sig derom.

Formanden: Maaskee jeg først maatte opfaae det Spørgsmaal, om Nogen optager det af den ærede 3die Landstingsmand for 6te Kreds (Orholm) tilligemed en anden æret Landstingsmand stillede, men af dem tilbagetagne, Endringsforslag? Hvis ikke, er Forslaget altsaa bortfaldet.

Premierministeren: Ja, jeg reiser mig blot for at sige, at jeg ikke her i dette Døgn blik tør tage det paa mig, at afgive nogen Erklæring enten i den ene eller den anden Retning, som her er forlangt af Ministeriet. Det er jo Forhold, som ikke henhøre under min Resfort; som den ærede sidste Taler selv bemærkede, henhøre de under Finantsministeren og Krigsministeren, og jeg kunde let, ved at yttre min personlige Mening, som om det var Regjeringens, indgribe forstyrrende i de Herrens Virkekreds. Som min personlige Mening, men jeg vil bede bemærket, kun som min personlige Mening, skal jeg erklære, at jeg deler de Ansuelser, som ere udtalte af den ærede Landstingsmand, der sidst havde Ordet.